

Sygn. akt IV Ka 510/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Ewa Rusin (spr.)

Sędziowie:

SSO Adam Pietrzak

SSO Sylwana Wirth

Protokolant:

Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 r.

sprawy W. K.

syna T. i T. z domu G.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 284 § 2 kk, art. 286 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w związku z art. 12 kk, art. 270 § 1 kk, art. 62 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej W. B., oskarżyciela posiłkowego Ł. M. i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 20 marca 2018 r. sygnatura akt II K 480/16

I. utrzymuje mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 550 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 510 / 18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył W. K. o to, że:

I. w dniu 1 maja 2013 roku w Ś., woj. (...), przywłaszczył powierzone mu na mocy umowy ustnej i pisemnej z dnia 19 lutego 2013 roku

pieniądze w kwocie 127.040 złotych, czym działał na szkodę W. B., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk,

II. w marcu 2012 roku w Ś., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 złotych w ten sposób, że zawarł z nią umowę dotyczącą sprowadzenia samochodu osobowego z zagranicy po uprzednim wprowadzeniu pokrzywdzonej w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk.

III. w okresie od marca 2012 roku do grudnia 2012 roku w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasie i z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Ł. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 25.000 złotych w ten sposób, że zawarł z nim umowę dotyczącą sprowadzenia samochodu osobowego z zagranicy po uprzednim wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

IV. w dniu 29 czerwca 2012 roku w nieustalonym miejscu podrobił w celu użycia za autentyczny dokument w postaci protokołu przekazania nieruchomości w G., ruchomości, dokumentacji wyposażenia zakupionego od Przedsiębiorstwa (...) w Z. w upadłości likwidacyjnej w ten sposób, że podpisał się imieniem i nazwiskiem W. B. w miejscu przeznaczonym na podpis przejmującego, tj. o czyn z art. 270 § 1 kk,

V. w dniu 21 czerwca 2012 roku w nieustalonym miejscu podrobił w celu użycia za autentyczny dokument w postaci oferty zakupu nieruchomości i ruchomości stanowiących majątek Przedsiębiorstwa (...) w Z. w upadłości likwidacyjnej w ten sposób, że sporządził jego treść oraz podpisał się imieniem i nazwiskiem W. B. w miejscu przeznaczonym na podpis składającego ofertę i następnie dokument ten jako autentyczny użył składając go z biurze syndyka A. M., tj. o czyn z art. 270 § 1 kk,

VI. w dniu 12 lipca 2012 roku w Z., woj. (...), przywłaszczył sobie powierzone mu celem przekazania W. B. przez syndyka A. M. meble biurowe w ten sposób, że sprzedał je Domowi Dziecka w B., czym spowodował stratę w wysokości 3.400 złotych na szkodę W. B., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

VII. w dniu 12 lipca 2012 roku w Ś., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ś. wystawili nierzetelny rachunek o numerze (...) potwierdzający sprzedaż materiałów budowlanych na rzecz domu Dziecka w B. przez T. S. za kwotę 3.400 złotych, podczas gdy rzeczywistym przedmiotem transakcji były meble biurowe należące do W. B., a ich sprzedawcą był W. K., tj. o czyn z art. 62 § 2 kks.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 20 marca 2018r. sygn. akt II K 480 /16:

I. oskarżonego W. K. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 284 § 2 kk, a koszty procesu w tym zakresie zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

II. w ramach czynów opisanych w pkt. II i III części wstępnej wyroku oskarżonego W. K. uznał za winnego tego, że:

1. w marcu 2012 roku w Ś. doprowadził K. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 25 000 zł w ten sposób, że zawarł z nią ustną umowę sprowadzenia dla niej z zagranicy samochodu osobowego, wprowadzając ją w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy, po czym pomimo przyjęcia z góry zapłaty za samochód nie wywiązał się z umowy, a przyjętych środków nie zwrócił, tj. występku z art. 286 § 1 kk,

2. w okresie od marca do grudnia 2012 roku w Ś. działając w ramach z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu doprowadził Ł. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 25 000 zł w ten sposób, że zawarł z nim ustną umowę sprowadzenia dla niego z zagranicy samochodu osobowego, wprowadzając go w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy, po czym pomimo przyjęcia z góry zapłaty za samochód nie wywiązał się z umowy, a przyjętych środków nie zwrócił, tj. występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

i kwalifikując te czyny jako dokonane w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego W. K. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. IV i V części wstępnej wyroku, uznając, że stanowią one wypadki mniejszej wagi, tj. ciągu przestępstw z art. 270 § 2a kk i za to na podstawie powołanego przepisu w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego W. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 284 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonego W. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 kks i za to na podstawie tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu zabronionego w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VI. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu W. K. w pkt. II-IV wyroku i wymierzył mu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu W. K. w pkt. VI wyroku na okres 4 (czterech) lat próby;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego W. K. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych K. M. i Ł. M. po 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych), natomiast na rzecz pokrzywdzonej W. B. kwoty 3 400 zł (trzy tysiące czterysta złotych);

IX. zasądził od oskarżonego W. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 2271 zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt jeden złotych) i zobowiązał go do uiszczenia 500 (pięciuset) złotych tytułem opłaty.

Z wyrokiem tym nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący na podstawie art. 444 kpk i art. 425§1 i §2 kpk zaskarżył powyższy wyrok w zakresie rozstrzygnięć opisanych w pkt II,III,V,VI części wstępnej wyroku.

Zarzucił zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący przypisaniem oskarżonemu zamiaru oszustwa, a w konsekwencji winy i sprawstwa występku z art. 286§1 kk podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie sprzecznie wskazuje, iż oskarżony takiego zamiaru nie miał.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, w oparciu o art. 437§1 kpk skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego W. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II,III,V,VI części dyspozytywnej wyroku.

Nadto za pośrednictwem pełnomocnika apelację wniosła oskarżycielka posiłkowa W. B..

Apelujący pełnomocnik zaskarżył wyrok na podstawie art. 444 kpk i art. 425§1-3 kpk w części, tj. pkt I jego części dyspozytywnej.

Na podstawie art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na ustaleniu, że W. B. w okresie do 19 lutego 2013 r. udzielała oskarżonemu W. K. pożyczek w łącznej wysokości 160 tys. Zł, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że pieniądze te stanowiły wkład we wspólne przedsięwzięcie stron polegające na prowadzeniu

i dzieleniu się zyskami ze sprzedaży samochodów z za granicy, co jednak nigdy nie nastąpiło, a tym samym W. K. nie przeznaczając w żadnej mierze otrzymanych pieniędzy na wspólnie deklarowany cel i nie zwracając ich pokrzywdzonej dopuścił się przestępstwa przywłaszczenia.

W związku z powyższym zarzutem, na podstawie art. 427§1 kpk kpk oraz art. 437§2 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z wyrokiem w części o karze nie pogodził się także oskarżyciel posiłkowy W. K., skarżąc punkty II,VI,VII i VIII części dyspozytywnej rozstrzygnięcia.

Skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności – łagodności – orzeczonych kar częściowych i kary łącznej (pozbawienia wolności) w sytuacji gdy wielość popełnionych przez W. K. przestępstw, wcześniejsza karalność oskarżonego (także za oszustwo), charakter czynów zabronionych tj. m.in. oszustwo, fałszowanie dokumentów, przywłaszczenie, znaczna wysokość wyrządzonej szkody (zwłaszcza na szkodę Ł. i K. M.), nakazują, aby – dla celów prewencji indywidualnej i ogólnej – orzeczona sankcja była surowsza i na tej podstawie skarżący wniósł o zaostrenie kar częściowych (zwłaszcza kary pozbawienia wolności z pkt II części dyspozytywnej) i ostatecznie kary łącznej pozbawienia wolności (co najmniej do sześciu lat pozbawienia wolności).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje jako niezasadne nie podlegają uwzględnieniu.

Wbrew oczekiwaniom apelujących obrońcy oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej W. B. stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie obiektywne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, wypełniają one wszystkie wskazania art. 7 kpk.

Ad. apelacji obrońcy oskarżonego

Apelujący w części wstępnej środka odwoławczego określił zakres zaskarżenia tj. rozstrzygnięcia opisane w pkt. II, III, V, VI części wstępnej wyroku, domagając się zmiany wyroku przez uniewinnienie od popełnienia zarzucanych czynów opisanych jak w pkt. II, III, V części dyspozytywnej wyroku (wskazany tu także pkt. VI dyspozycji określa wymiar kary łącznej pozbawienia wolności) , tj. nawet w zakresie, co do którego oskarżony przyznał się do winy (czyn IV – pkt. III dyspozycji, czyn VII- pkt. V dyspozycji wyroku). Niestety apelujący w żaden sposób nie uzasadnił części swego stanowiska dotyczącej pkt. III, V i VI dyspozycji zaskarżonego wyroku, bo jedyny sformułowany zarzut apelacyjny błędnych ustaleń faktycznych i jego uzasadnienie dotyczy wyłącznie rozstrzygnięcia co do pkt. II dyspozycji – przypisanego oskarżonemu ciągu oszustw z art. 286 § 1 kk. Tak więc apelujący poza tym właśnie rozstrzygnięciem (w pkt. II dyspozycji) Sądowi Odwoławczemu nie przedstawił żadnych zarzutów, do których należałoby się odnieść.

Jeżeli natomiast przeanalizować wniesiony zarzut błędnych ustaleń faktycznych przez ustalenie i przypisanie oskarżonemu zamiaru oszustwa z art. 286 § 1 kk „podczas gdy materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, że oskarżony takiego zamiaru nie miał” , to nie sposób nie dostrzec, że tak sformułowany zarzut nie przystaje w żaden sposób do wyjaśnień oskarżonego W. K.. Oskarżony odnosząc się do zarzutów oszustwa na szkodę Ł. M. i K. M. przecież zaprzeczył, by w ogóle przyjął pieniądze od pokrzywdzonych i by obiecywał sprowadzenie im samochodów (podkr. SO). Takiej treści wyjaśnienia oskarżonego były przedmiotem analizy Sądu I instancji w kontekście obciążających oskarżonego zeznań wskazanych pokrzywdzonych, świadków W. B., K. B. i I. M.. Do tych zeznań i przydanego im przez Sąd I instancji przymiotu wiarygodności apelujący się nie odniósł, podobnie jak i do dokonanych na podstawie tych dowodów ustaleń wyroku.

Argumentacja uzasadnienia apelacji jest niestety wysoce ogólnikowa, nie dotyczy rzeczowych ustaleń wyroku - najpierw to przytoczenie tez komentarza do kodeksu karnego do art. 286 § 1 kk, wskazanie, że dla przypisania winy należy wykazać wolę i chęć doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, realności

wywiązania się przez oskarżonego z przyjętego zobowiązania (tj. oskarżony miał wiedzę i umiejętności sprowadzania samochodów z zagranicy), dalej apelujący przytaczał już tylko wybrane przez siebie aspekty „współpracy” finansowej oskarżonego i oskarżycielki posiłkowej W. B., która tym osobom miała przynieść zyski z handlu samochodami sprowadzanymi z zagranicy oraz z handlu nieruchomościami, przy czym apelujący nie wymienił ani jednej transakcji, która w ramach owej współpracy została wykonana przez oskarżonego.

Apelujący tym samym nie podważył ustaleń wyroku, wedle których oskarżony najpierw pozyskał zaufanie ciotki pokrzywdzonych W. B., po czym wprowadził pokrzywdzonych Ł. M. i K. M. w błąd co do zamiaru wywiązania się z zobowiązania zakupu na ich rzecz samochodów - wywołał w ich świadomości fałszywe przekonanie, że po przekazaniu mu pieniędzy sprowadzi dla nich w ciągu kilku tygodni zamówione konkretnie marki samochodów, po czym usprawiedliwiał brak realizacji złym stanem znalezionej auta, informował o nieistniejących przeszkodach w realizacji zamówienia, ostatecznie nie sprowadził żadnego pojazdu, pieniędzy nie oddał i finalnie zaprzeczał podjętym zobowiązaniom oraz otrzymaniu pieniędzy. Oskarżony bezsprzecznie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystał tu zaufanie W. B., pośredniczącej przy przekazaniu pieniędzy, wykorzystał fakt nie wystawienia pokwitowania na przyjęte sumy jak i to, że W. B. ufając mu pokwitowania nawet nie żądała.

Trafnie zatem w zaskarżonym wyroku ustalono sprawstwo i zawinienie oskarżonego co do ciągu przestępstw oszustwa z art. 286 § 1 kk.

W takich warunkach procesowych apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zupełnie nieskuteczna.

Ad. apelacji oskarżycielki posiłkowej W. B..

Zaskarżony wyrok nie został obarczony opisanymi w tej apelacji błędami faktycznymi. Uszło uwadze apelującego, jaki jest zakres przedmiotowy skargi prokuratora - wszak prokurator, zgodnie z zawiadomieniem o przestępstwie (k. 1-5 akt) złożonym przez apelującego pełnomocnika oskarżycielki, postawił zarzut przywłaszczenia przez oskarżonego w dniu 1 maja 2013r. pieniędzy, powierzonych oskarżonemu w ramach ustnej i pisemnej umowy pożyczki (zawartej 19 lutego 2013r.). Zawiadamiająca o przestępstwie W. B. przedłożyła pisemną umowę pożyczki z dnia 19.02.2013r., wynikającą ze wzajemnych ustaleń z oskarżonym, dostarczoną przez oskarżonego. Stosownie do zeznań głównie W. B. (i innych świadków) ustalił Sąd I instancji, iż W. B. od połowy 2012r. do lutego 2013r. udzieliła oskarżonemu z własnych środków pożyczki w kwocie 110 000 zł, 4000 franków szwajcarskich i 200 euro (k. 4 motywów), zatem przeniósła na oskarżonego własność pożyczonych pieniędzy (art. 720 § 1 kc). Sam apelujący przytacza nawet zeznania W. B. cyt. ” dałam panu K. pieniądze”, zaś W. B. określa w swych zeznaniach przedmiotową sumę jako pożyczkę (vide np. k. 563, 565, podobnie świadek Ł. M. k. 564 v.). Intencją stron umowy była spłata pożyczki zyskami z działalności gospodarczej, te jednak nie wystąpiły. W lutym 2013r. W. B. zażądała od oskarżonego pisemnego potwierdzenia umowy pożyczki, na co oskarżony przystał i dostarczył jej dokument umowy (ustalenia k. 5), którego – jak się dopiero okazało w toku procesu karnego - faktycznie nie podpisał, po czym zaczął unikać oskarżycielki. Skoro więc strony łączyła umowa pożyczki, to trafnie w zaskarżonym wyroku wskazano, iż oskarżony nie mógł przywłaszczyć pieniędzy, których stał się właścicielem. Konstatacji tej nie podważają przytoczone przez apelującego judykaty w innych sprawach i stanach faktycznych (na k. 4-5-6 uzasadnienia apelacji). Nie występuje zatem w działaniu oskarżonego ustawowe znamię sprzeniewierzenia cudzego mienia z art. 284 § 2 kk, co skutkowało słusznym uniewinnieniem od tego zarzutu.

Brak zwrotu pieniędzy, będących przedmiotem umowy pożyczki, należy traktować zatem jako niewykonanie zobowiązania cywilnoprawnego, zaś swych praw oskarżycielka może dochodzić w drodze postępowania cywilnego.

Ad. apelacji oskarżyciela posiłkowego W. M..

Także zarzuty i wnioski tej apelacji kwestionujące wymiar kary są nietrafione. W. M. jest pokrzywdzonym co do jednego z czynów z art. 286 § 1 kk, którym jego dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone, tylko w tym zakresie może działać jako oskarżyciel posiłkowy (art. 49 § 1 kpk, art. 54 § 1 kpk), w tym apelować co do winy i kary (tj. co do rozstrzygnięć lub ustaleń naruszających jego prawa lub szkodzących jego interesom art. 425 § 3 kpk), jednocześnie ustawa nie przewiduje dlań uprawnień do podważania ustaleń faktycznych, przyjętej kwalifikacji prawnej i wymiaru

kar co do pozostałych czynów, będących przedmiotem sprawy. Bezzasadnie zatem apelujący domaga się podwyższenia wymiaru kary łącznej do co najmniej 6-ciu lat pozbawienia wolności.

Przyjęte przez Sąd Rejonowy podstawy wymiaru kary za omawiany ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk nie wzbudzają zastrzeżeń, także w zakresie przyjętej probacji. W przypadku oszustwa na szkodę oskarżyciela posiłkowego nie występują powody do uznania stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego na poziomie wyższym, niż w zaskarżonym wyroku. Bez znaczenia pozostają argumenty apelującego o konieczności uwzględnienia wielości pozostałych czynów przypisanych wyrokiem, wysokość wyrządzonej szkody, braku skruchy oskarżonego (która przecież wynika z prawa do obrony i przyjętej strategii obrony) czy czasu trwania procesu karnego. Bezzasadny także okazał się wywód o uprzedniej karalności sądowej oskarżonego – wedle aktualnych danych Krajowego Rejestru Karnego oskarżony w dacie wyrokowania Sądu Odwoławczego ma już status osoby nie karanej sądownie (k. 770 akt).

Niezasadnym byłoby ewentualne łagodzenie konsekwencji karnych wobec oskarżonego. Od popełnienia przypisanego czynu upłynęło już ponad 5 lat, oskarżony szkody nie naprawił, ale orzeczenie o naprawieniu szkody w trybie art. 46 § 1 kk (wykonalne z dniem uprawomocnienia wyroku) rekompensuje szkodę oskarżyciela posiłkowego, o ile jednak oskarżyciel posiłkowy uzna je za niewystarczające, to przecież w trybie art. 46 § 3 kk może dochodzić roszczeń w drodze postępowania cywilnego.

Poszerzanie sankcji karnych wobec oskarżonego o postulowany w apelacji dozór kuratorski w przypadku oskarżonego nie znajduje uzasadnionych podstaw, byłby to dozór fakultatywny (art. 73 § 1 i 2 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.), a zachowanie oskarżonego w okresie próby nie wymaga dodatkowego wsparcia instytucjonalnego.

Zatem w świetle okoliczności faktycznych popełnionego występku i dyrektyw art.53 kk brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie o karze orzeczonej w granicach ustawowego wymiaru z art. 286 § 1 kk, z dobrodziejstwem probacji, stanowiło konsekwencję karną rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art.438 pkt. 4 kpk.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 i 2 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art.8 w zw. z art. 2 ust.1pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./ tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.